

Kapitola 9.

ROZHODNUTÍ V TRESTNÍM ŘÍZENÍ

9.1. kapitola: Vymezení pojmu

Rozhodnutí jsou procesní úkony orgánů činných v trestním řízení, které zpravidla mají zákonem přesně stanovenou formu i obsah. Rozhodnutí je akt aplikace práva ze strany příslušného orgánu činného v trestním řízení, který obsahuje právní názor a autoritativní řešení otázek týkajících se skutku, jenž je předmětem trestního stíhání, popřípadě úkony v trestním řízení vycházející ze strany orgánů činných v trestním řízení.

Dle vztahu k vlastnímu předmětu trestního řízení můžeme rozlišovat:

1. **Rozhodnutí ve věci samé**, tj. taková rozhodnutí, kterými vrcholí trestní řízení – rozhodnutí o trestném činu, jeho pachateli, trestu, případně ochranném opatření.
2. **Ostatní rozhodnutí**, tj. taková, která buď vytváří předpoklady pro rozhodnutí ve věci samé, nebo uskutečňující výkon rozhodnutí ve věci samé.

Vedle rozhodnutí zná TrŘ ještě také celou řadu opatření orgánů činných v trestním řízení (kupříkladu opatření dle § 39 TrŘ o ustanovení obhájce, opatření předsedy senátu dle § 203 odst. 3 TrŘ při řízení hlavního líčení). Opatření není rozhodnutím orgánu činného v trestním řízení, jde o činnost, praktický postup těchto orgánů, který nemá v zákoně stanovenou formu a obsah. Jsou to tedy neformální úkony těchto orgánů, směřující k zabezpečení řádného průběhu trestního procesu.

9.2. kapitola: Obsah a forma rozhodnutí

Současná právní úprava (§ 119 odst. 1, 2, § 314e TrŘ) rozeznává čtyři základní formy rozhodnutí v trestním řízení:

1. **Rozsudek.**
2. **Trestní příkaz.**
3. **Usnesení.**
4. **Jiná, v zákoně uvedená forma rozhodnutí (rozhodnutí sui generis).**